

Ordnung. Jeg søiede imidlertid til, at der var et Par enkelte Punkter i Forslaget, som jeg maatte ønske forandrede; men jeg bemærkede derhos, at jeg ikke antog, at disse vare af den Vækkelse, at de vilde fremkalde Bæmskeligheder. Hvad angaar de Punkter, som jeg derved havde for Die, kan jeg simpelt og rettest angive dem ved at henvisse til de to Underændringsforslag, som findes opførte i Betænkningen under Nr. 9 og 11. Det første af disse Vædringsforslag, gaar ud paa, at, naar en anden Præsts Optraeden i en Kirke ikke fremkalder ved en Overenskomst mellem Præst og Menighed, men ved at et Flertal i Menigheden har ønsket det, og der da maatte vise sig Misbrug, hvorover der fremkommer Klager fra Præsten eller den øvrige Del af Menigheden, som ikke har været med i Flertallet, kunne disse henvende sig til den nærmeste overordnede Myndighed, Biskoppen, eller, isald de ikke finde sig tilfredsstillende der, til selve Kirke- og Undervisningsministeriet. Om denne Bestemmelse maa jeg sige — det gjælder for øvrigt ogsaa om den anden — at jeg finder den saa naturlig, at jeg oprigtig talt tilstaa, at jeg ikke troede, at man vilde gjøre Indsigelse derimod. Naar der gives en saadan bestemt Ret imod baade Sognepræsten og Mindretallet i Menigheden — og det en Ret, med Hensyn til hvilken man, hvor stor en Tidsid man end vil have til alle mulige Menigheder, dog af Erfaringen maa nødes til at erkende, at det ogsaa gjælder om Menighederne, at de ikke alle ere saa gode som de burde være, og at altsaa meget let noget Urigtigt kan træde frem under Benyttelsen fra Menighedens Side — synes dette dog at maatte være det sikreste og naturligeste Middel til at forhindre de Misbrug, som i saa Henseende kunde udøve skadelig Indflydelse paa Menighedslivet, især naar der ikke er Tale om Andet end fra Vedkommendes Side at henvende sig til den nærmeste Myndighed, og naar man ikke finder sig tilfredsstillende der, da at gaa til Ministeren. Jeg bestyrkes endmere heri ved at kaste et Blik tilbage paa denne Sags historiske Gang, og den staar mig meget klar fra Kirkekommissionen. Det vil da ses af dem, som have gjort sig bekendte dermed, at

et Forslag som det, der nu foreligger i Lovforslaget, i Kirkekommissionen havde vundet Majoritet for sig ved 2den Behandling. Denne Majoritet forandrede sig rigtignok ved 3die Behandling til en Minoritet, men selve de Medlemmer, som havde stillet Forslaget — og jeg tør nævne to af dem, nemlig Biskopp n over Aalborg Stift og et æret Medlem her i Salen, nemlig Rigsdagsmanden for Ribe Amts 4de Valgfreds (Ternansen), som netop havde været meget ivrig for selve Forslaget — havde, under Forudsætning af, at det gik igennem, dertil knyttet en Bestemmelse, som de mente ganske naturlig maatte kunne knyttes dertil, men som ikke kom frem, da Forslaget forkaftedes. — Med Hensyn til det andet Punkt, nemlig det, som indeholdes i Forslaget under Nr. 11, maa jeg bemærke, at man ved den Bestemmelse, der er optagen i Hovedforslagets § 5, ganske vist har gjort en meget bestemt Udvikelse af den Ret, der følger af Anordningen af 2den Oktober 1862 om Sognebaandsløsningen, nemlig ved at bortkafte Bestemmelsen om, at der til Skriftemaal og Altergang skal meddeles en særlig Tilladelse fra Vedkommende Biskops Side. Man kan ganske vist nære Betænkelse ved og Tvivl om, hvorvidt det er rigtigt at gaa ind paa en saadan Forandring, og det af Grunde, der ere meget forstaaelige. Jeg har vel ikke troet, at der var tilstrækkelig Grund for mig til af dette Hensyn at sætte mig imod Lovforslaget, men saa meget mere maa jeg selvfølgelig holde paa, at den naturlige Bestemmelse bliver fastholdt, at der maa kunne have en Refkurs til yderligere Bedømmelse af Forholdet, hvis der skulde findes Grund til Klager fra Menighedens eller Præstens Side, og det er derpaa, Forslaget under Nr. 11 gaar ud. Jeg maa derfor meget bestemt holde paa dette Forslag, og jeg maa gjentage, at det ikke er mig ret forstaaeligt, at der kan være nogen Indsigelse af Betydning derimod at gjøre. Dette med Hensyn til de nu omtalte Forslag. — Jeg fik ved 1ste Behandling Anledning til at bemærke, at min Tilslutning til Lovforslaget kun gjaldt, saalænge det beholdt den Skikkelse, hvori det var bragt frem, men at det selvfølgelig kunde modtage saadanne Forandringer, at